

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. — 'Η φρόνιμες και η μορές παρθένες.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

('Η αδλιότητα και η κακομοιρία του κόσμου τούτου)

Β'.

Στο προηγούμενο φύλλο εγράψαμε άρκετά πράγματα για τους ανθρώπους με το διπλό «εγώ», τους ανθρώπους δηλαδή που ζουν διπλή ζωή, τη ζωή του έντιμου πολίτου και τη ζωή του κακούργου, του κλέφτη και του δολοφόνου και αναφέραμε σχετικά άρκετά παραδείγματα. Ίδου σήμερα μερικά ακόμα παραδείγματα που φανερόνουν μέχρι ποίον σημείο μπορεί να φτάσει ο διχασμός του «εγώ» και τί σημαντικές μπορεί να προκαλέσει.

Οι άνθρωποι με την διπλή υπόσταση διαστράπτουν τα εγκλήματα τους ή τις κακές τους πράξεις σε μία κατάσταση νάρκης και ξεχνούντα σε τέτοιο σημείο, όπως νιουρολεπτικώς δεν γνωρίζει ή άριστερά τους τί ποιεϊ ή δεξιά τους.

Έτσι, πού έτών, στη Βουδαπέστη συνελήφθη ο άρχιμάλαξ Γκέρσωντ ως δολοφόνος δύο γυναικών. 'Ο Γκέρσωντ ως υπάλληλος ήταν άπολιτως άμεπτος. 'Αλλά και στην ιδιωτική του ζωή έθεωρείτο ως πρότυπον οικογενειάρχου. Μολαταύτα, όλες η ένδειξεις ήσαν εις βάρος του, παρ' όλο που και οι ίδιοι οι άποινωμακοί δεν μπορούσαν να έξηγήσουν πώς αυτός ο άνθρωπος έκαμε ένα τέτοιο φοβερό εγκλημα.

Στο τέλος άποφάσισαν να αναπαρωσίσουν τη σκηνή του εγκλήματος και πήγαν μαζί με τον κατηγορούμενο στον τόπο που είχε διαπραχθεί το κακούργημα κατά την ίδια νυχτερινή ώρα του φόνου. Και τότε οι άποινωμακοί, με μεγάλη του έξπληξι, παρατήρησαν ότι η έμφρασις του προσώπου του Γκέρσωντ άλλαξε έξαφρα εντελώς. 'Ο τυπικός και εύσυνείδητος υπάλληλος έξαφανίστηκε και στη θέση του φανερώθηκε ο άλλος εαυτός του, ο άνθρωπος με τα εγκληματικά ένστικτα, ο άνθρωπος που διακεί αίμα. Κατάλαβαν τότε τί συμβαίνει και, χωρίς να χάσουν καρδ, έδεσαν τον κακούργο και τον μετέφεραν στο κρατήριό.

'Υπάρχουν και περιπτώσεις, κατά τις οποίες το διπλό «εγώ» δεν εκδηλώνεται μόνο σε ώριμες στιγμές, αλλά έξαναγκάζει τον άνθρωπο να ζήσει μία πραγματικά διπλή ζωή, τελείως ανεξάρτητη και διαφορετική την μία από την άλλη.

Έτσι, π. χ., όταν πέθανε το 1906 ο 'Αμερικανός έκατομμυριοχός Κίνλεϊ, άφησε δύο... χήρες και δύο σότνια!

'Ο άνθρωπος αυτός έζούσε μία διπλή ζωή. Είχε δύο όνοματα και δύο επαγγέλματα. Στη μία πόλι όπου ζούσε με τη μία του γυναίκα, ήταν γνωστός ως ενήπιόληπτος πραπεζίτης. Στην άλλη πόλι, όπου ζούσε με την άλλη του γυναίκα, έθεωρείτο ως ένας από τους πλουσιότερους σιδηροδρομάρχονος. 'Ως την ημέρα δέ του θανάτου του, κανείς δεν ύποπτευόταν τη διπλή του αυτή υπόσταση...

Το 1926 πέθανε στη Γενεύη κάποιος Μέρβιν όνομαζόμενος, ο οποίος ζούσε ταπεινά και ατωχικά ως ήμερομισθιος εργάτης. Μολαταύτα, ο Μέρβιν αυτός παρουσιαζόταν κατά διάφορες εποχές από κοσμικά κέντρα της Γενεύης, κομμάτια ντυμένος, τελείως άριστοκόρης, γλεντούσε και σκόρπιζε τα λεπτά με τη φούχτα. Έπειτα έξαφανιζόταν έξαφρα απ' τα κοσμικά κέντρα και ξανάρχιζε τη ζωή του ως μεροκαματιάρης. 'Όταν πέθανε λοιπόν ο Μέρβιν αυτός, άφησε κολοσσιαία περιουσία, εις μετροπτά και άκίνητα.

'Όπως θα καταλάβατε, ο Μέρβιν είχε διπλό «εγώ», διπλή υπόσταση και ζούσε διπλή ζωή.

'Αλλοτε πάλι συμβαίνει άπόλυτος διχασμός της προσωπικότητας ενός ανθρώπου. Στην περίπτωση αυτή έπαρσσει το ένα «εγώ». Το άλλο έξαφανίζεται και ξεχνιέται εντελώς.

'Ο ψυχολόγος Τζήουνς περιγράφει μία τέτοια περίπτωση

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Στους τόπους παράξενους συλλόγους που υπάρχουν στα διάφορα μέρη της Ελλάδας και της 'Αμερικής, προσετέθη τελευταία κι ένας άλλος —ό πιο χρήσιμος ίσως απ' όλους— ο οποίος ιδρύθηκε προ μηνός στη Βουδαπέστη. Είναι ο Σύλλογος των Γάμων.

Γιά να γίνει κανείς μέλος του συλλόγου αυτού, πρέπει απ' ενός να είναι αποδεκαεπιμύριος άγαμος ή χήρος ή έστω και ζωντοχήρος, κι απ' άλλου να υπαγοράσει μια δήλωση, ότι θέλει να παντρευτεί. 'Όπου φανερόναι ο τίτλος του, ο προσορισμός του συλλόγου είναι να διεκδικούν τα μέλη του να γνωρίσουν τη γυναίκα που παριέρει στον καθένα για σύζυγος και να τους βοηθήσει με κάθε τρόπο να παντρευτούν. Είναι έγχαρτημένος σ' ένα ώραίο μέγαρο, με πολυτελείς αίθουσες, με κάθε άνεση και με κάθε μέσον διασκέδαστος.

Τα περιεργότερα και χρησιμότερα διαμερίσματά του είναι τα κομμάτια μικρά «παλιονάκια συνωμιώνων» που έχει και τα οποία προσφίζονται για να κάθονται εκεί και να κοινοποιούν τα ζευγάρια. 'Η πόρτες, έννοιεται, των σαλονιών αυτών μένουν πάντα ανοιχτές, για να μη συμβαίνει τίποτε επιλήρημο.

'Όταν δυο νέοι γνωρισθούν καλά και συμφωνήσουν να παντρευτούν, ο σύλλογος αναλαμβάνει να διεκπεραιώσει όλες τις σχετικές διατυπώσεις και να εξέλθει και τις τυχόν δυσκολίες που μπορεί να ύπάρχουν.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

—'Αν έπιγε κι απόχτησες δοκιμασμένο φίλο, μέσ' στην καρδιά σου δυνατά σιδηροκόφωσέ τον.
—'Όταν ή λύπη σιωπά και δέν εύρίσκεις λόγια, κρυφολαλείς με την καρδιά και να σιωπή της λέγεις.
—Τό να θρηνηίς ένα κακό που πέρασε και πάει, είναι ο τρόπος να ζητάς νέο κακό να φέρεις.
—'Αργά που φεύγει ο καιρός, όταν περνά με λύπες!

«άμνησας», έπος την χαρακτηριστική :

Στίς 20 Μαρτίου 1903, παρουσιάστηκε στο νοσοκομείο του Τορόντο ένας άνθρωπος τριάντα έπων περίπου, ο οποίος παρεπονεύτο ότι αισθανόταν δυνατούς πόνοους στο κεφάλι. 'Όταν τον ρώτησαν το όνομά του, εδήλωσε ότι δέν τ' ήμύσαν και ότι επίσης δέν θυμόταν τίποτε απ' την παρασμένη του ζωή!...

Μιά υπόθεση τέλος, που λίγα χρόνια προ του πολέμου συνέζηνησε όλο τον πολιτισμένο κόσμο, ήταν ή της διπλής ζωής του δημάρχου της Σουηδικής πόλεως Ούξεντου, Τραϊμέλ.

Ο δήμαρχος Τραϊμέλ έθεωρείτο ως υποδειγματικός σύζυγος, τρυφερός πατέρας και τυπικότατος υπάλληλος. 'Ένα πρωί έφυγε αιφνιδώς για τὸ Παρίσι και από την ημέρα αυτή εχάθηκαν έντελώς τὰ ίχνη του. 'Έσσαν τότε έλεγχο στα βιβλία του για να ιδούν μήπως είχε κάνει καμιά κατάχρηση, αλλά και τὰ βιβλία και τὸ ταμείο του ήσαν εν άπολότῳ τάξει.

Στό μεταξύ αυτό, ο Τραϊμέλ ζούσε στο Παρίσι με άλλο όνομα και κέρδιζε τό φομά του, παίζοντας πάνο σε συνωμοσιακές κληματογράφους!... 'Υστερα όμως από κάμποσο καιρό, απόκτησε πάλι τὸ μνημονικό του και γύρισε πίσω στην πατρίδα του και στο σπίτι του.

Τὸ πειθαρχικό συμβούλιο, στο οποίο παρετέμθη, παραδέχτηκε, ότι ο Τραϊμέλ είχε πάθει άμνησία και δέν τὸν επέβαλε καμιά ποινή. Δέν πέρασαν όμως έξη μήνες κι' ο δήμαρχος του Ούξεντου εξαφανίστηκε και πάλιν έξ ίσῳ μυστηριωδώς, όπως και την πρώτη φορά, χωρίς να πάει μαζί του ούτε χέμματα, ούτε άποικονείες. 'Υστερα από πολλές άναρτες έρευνες, ο έξαφανισθείς ανακαλύφθηκε... στη γαλλική Λεγεώνα των Ξένων και τὴ μεσαλήθεισε τὴς Σουηδικής πρεσβείας, αποδόθηκε στους δικούς του.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η μεγαλοφυχία του Μ. Φρειδερίκου. Τι είναι εύτυχία. 'Ός πευ φτάνει ή φιλαρέσκεια των γυναικών. Τὸ ανέκδοτο του Φεντενέλ για τὴ βασίλισσα τὴς Συρίας. Τι τραβούσαν οι άγαμοι στη Σπάρτη. Τὸ πάθημα του στρατηγού Δερκολεΐδη.

'Ο Μ. Φρειδερίκος έλαβε κάποτε έναν χειρόγραφο άνόνημο λιβελλο εναντίον του, ο οποίος περιείχε τις χειρότερες βρισιές και συκοφαντίες. 'Αμέσως τότε ο μεγαλόφυχος αυτοκράτορ κάλεσε τον μεγαλειέτορο εκδότη του Βερολίνου και, παραδινοντάς του τὸ χειρόγραφο, τὸς ειπε :

—Τύπωσε αυτόν τὸ λιβελλο. Θάνα σκουδαία επιχείρησι για όσνα και θά σου δώσει πολλά κέρδη!...

Ο Ο Ο Ο ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο Ο Ο Ο

"Ιδε ο 'Ανθρωπος!
(Γκραβούρα άγνώστου, δημοσιευθείσα κατά τὸ 1508 στο Στρατσζούργο)

τὴ Σπάρτη, έμειναν άνύπαντροι.

'Όταν λαλούν ο γηραιός στρατηγός Δερκολεΐδης γύρισε στη Σπάρτη, ύπερα από μια κερφόρο έκστρατεία του, και πήγε στην αγορά, παρατήρησε μ' έκπληξη, ότι στο πέρασμά του δέν έσηκωνόταν κανείς.

'Ο στρατηγός εθύμωσε και, πλησιάζοντας ένα νέο, τὸν επέληξε για τὴν άσθεή του πράξι. 'Ο νέος όμως τὸν απάντησε άτάραχος :

—Δέν σπρώνομαι μπροστά σου, γιατί έμεινες άγαμος και δέν άφησες παιδιά που να σπρώωνται κι' αυτά έμπαρός μου όταν θάχω γεράσει και θάρχωμαι στην αγορά!...

Κατά την αρχή τὴς φιλολογικής σταδιοδρομίας των δυο ένδοξοι μετά ταύτα λόγιοι, ο 'Ερμόστος Ρενάν και ο 'Ιπτόλυτος Ταιν, περιπατούσαν σ' ένα πάρκο του Παρισιού, μιλώντας για τὴν κριτική των έφημερίδων.

—Είπε φοβερό! είτε μελαγχολικά ο Ταιν στο σύντροφό του. 'Η μόνη έφημερίδα που μ' έπαινει τις ήμερες αυτές, δέν έχει μεγάλη κυκλοφορία.

—'Εμένα μου συμβαίνει κάτι χειρότερο, απάντησε ο Ρενάν. Δυο έφημερίδες που με βρίζουν, έχουν την πρώτη κυκλοφορία!

Μια μέρα, κάποιος 'Αθηναίος εύγενής συζητούσε με τον φιλόσοφο Μενέδημο.

—Εύτυχία, είτε σε μια στιγμή ο εύγενής, είναι να έχεις, ότι ευθυμείς.

—Μεγαλιέτησι άόμοια εύτυχία, απάντησε ο φιλόσοφος, είναι να μην επιθυμείς παρά όσα έχεις!...

—'Η γυναίκες προτιμούν να κολογή κανείς την τιμή τους, παρά την όμορφιά τους, είπε μια μέρα ο Φεντενέλ. Και προς απόδειξιν του ισχυρισμού του, διηγήθηκε τὸ ακόλουθο περιστασιακό :

Κάποτε ένας ζωγράφος, ευρισκόμενος στην Αϊθή τὸ βασιλέως τὴς Συρίας, περιπατήθηκε σιληρά απ' τὴ βασίλισσα μπροστά στους αλληούς και δοκίμησε να τὴν εκδικηθή.

Πρός τοῦτο, ζωγράφησε τὴ βασίλισσα στην άγκαλιά ενός αξέσπου στρατιώτη, εξέθεσε τὴν εικόνα σ' ένα μέρος κεντροκίτατο και προσοῦ τὸν πιάσουν, εδρατέυσσε. Οι αλληοί μόλις βόηκαν τὸ ζόγο του εκτεθειμένο σε κοινή θέα, θέλησαν, χάριν τὴς ύπολήψεως τὴς κυρίας του, να τὸ κάρουν.

'Η βασίλισσα όμως, βλέποντας ότι στην εικόνα άπεικονίζόταν ύπερβολικά ώραία, αν και σε στάσι που τὴν εξέθετε και τὴν άτίμαζε, άποφάσισε να καταστραφή τὸ καλλιτέχημα, ξανακάλεσε κοντά τὴς τὸ ζωγράφο και τὸν έουχώρεσε.

Στὴ Σπάρτη οι άγαμοι έπεριφρονούντο από τὸς έγγάμους πολίτας και έστεροῦντο κάθε τιμητικής διακρίσεως. Στὴν κατηγορία αυτή άνήσαν άναγκαστικώς και οι στρατηγοί που, άναγκασμένοι να βρίσκωνται πολλά χρόνια έξω απ'